

დანიელის წიგნი — სამოცდამერვე

ეზეკიელის მერვე თავის წინასწარმეტყველური გზავნილის გამოცხადება: საკვირაო კანონი და უკანასკნელი დღეები

Jeff Pippenger

2024-02-01

ეზეკიელის მერვე თავი წმინდა წერილში ერთ-ერთი ყველაზე იოლად გასაგები წინასწარმეტყველური თავია. ამ თავს მკაფიო საწყისი წერტილი აქვს.

და მოხდა მეექვსე წელს, მეექვსე თვეში, თვის მეხუთე დღეს, როცა მე ჩემს სახლში ვიჯექი და იუდას უხუცესნი ჩემს წინ ისხდნენ, რომ იქ უფალი ღმერთის ხელი დამეცა მე. ეზეკიელი 8:1.

ხილვას მკაფიო დასასრული აქვს მეთერთმეტე თავში.

შემდგომად სულმა ამიტაცა მე და მიყვანა ხილვაში ღვთის სულით ქალდეაში, ტყვეობაში მყოფებთან. და ხილვა, რომელიც ვიხილე, ამაღლდა ჩემგან. მაშინ ვუთხარი ტყვეობაში მყოფთ ყოველივე, რაც უფალმა მაჩვენა. ეზეკიელი 11:24, 25.

მერვე თავის ხილვა იწყება მეხუთე დღეს, მეექვსე თვის მეექვსე წელს, ზუსტად ერთი დღით ადრე, ვიდრე თარიღი „666“-ს დაემთხვევა; და, მართლაც, ხილვა ეხება საკვირაო კანონს, რომელიც არის მხეცის ნიშანი, რომლის რიცხვიც არის „ცოდვის კაცის“ რიცხვი, და ასევე იმ მერვე სამეფოს რიცხვი, რომელიც შვიდთაგან არის. ისინი, ვინც „666“ რიცხვზე იმარჯვებენ, ღვთის ბეჭედს იღებენ, ხოლო მეცხრე თავში ღვთის ბეჭედი დაიდება ღვთის უკანასკნელი დღეების ერთგულ ხალხზე.

და ვიხილე სხვა ნიშანი ცაში, დიდი და საკვირველი: შვიდი ანგელოზი, რომელთაც ეპყრათ შვიდი უკანასკნელი წყლული; რადგან მათში სრულდება ღვთის რისხვა. და ვიხილე თითქოს მინის ზღვა, ცეცხლში შერეული; და ისინი, რომელთაც მოიპოვეს გამარჯვება მხეცზე, მის ხატზე, მის ნიშანზე და მისი სახელის რიცხვზე, იდგნენ მინის ზღვაზე, ხელთ ეპყრათ ღვთის ქნარები. და გალობენ მოსეს, ღვთის მსახურის, გალობას და კრავის გალობას, ამბობენ: დიდნი და საკვირველნი არიან საქმენი შენნი, უფალო ღმერთო ყოვლადმპყრობელო; მართალნი და ჭეშმარიტნი არიან გზანი შენნი, წმიდათა მეუფეო. გამოცხადება 15:1-3.

მადლის დროის დახურვის წინ (რადგან გამოცხადების მომდევნო თავში შვიდი უკანასკნელი წყლულით შვიდი ანგელოზი ღვთის რისხვას გადმოაქცევს), გამოიკვეთება ღვთის უკანასკნელი დღეების ხალხი. მათ მოიპოვეს გამარჯვება ოთხ რამეზე. სიტყვა, რომელიც „გამარჯვებად“ არის ნათარგმნი, ნიშნავს დაძლევის. ერთგულებმა სძლიეს მხეცს, მხეცის ხატს, მხეცის ნიშანს და მისი სახელის რიცხვს. ეს გამარჯვება იმასაც მოიცავს, რომ მათ ესმით, რას წარმოადგენს ეს ოთხი სიმბოლო. ადამიანთა მხოლოდ მეტად მცირე პროცენტმა იცის, სინამდვილეში რას წარმოადგენს ეს ოთხი წინასწარმეტყველური სიმბოლო.

მსოფლიომ ოდესღაც იცოდა, რომ მეჩვიდმეტე თავში აღწერილი ბაბილონის მეძავი პაპობა იყო, მაგრამ, როგორც ღმერთის სიტყვამ გამოავლინა, ტვიროსის მეძავის გაგება, რომელიც მიწიერ მეფეებთან სიძვას სჩადის, შეერთებული შტატების ისტორიის განმავლობაში დავიწყებას მიეცა. მხეცზე გამარჯვების მოპოვება ნიშნავს ჭეშმარიტების სიტყვის სწორად გაყოფას, რათა სწორად დადგინდეს, რომ ბიბლიური წინასწარმეტყველების მხეცი პაპობაა. სწორედ მომდევნო თავში გველი, მხეცი და ცრუწინასწარმეტყველი ქვეყნიერებას არმაგედონისკენ მიჰყავთ, და ღმერთის უკანასკნელი დღეების ერთგულებმა უნდა იცოდნენ, ვინ არიან ეს სამი ძალა.

და მეექვსე ანგელოზმა გადმოღვარა თავისი სასმისი დიდ მდინარე ევფრატზე; და დაშრა მისი წყალი, რათა მომზადებულიყო გზა აღმოსავლეთის მეფეთათვის. და ვიხილე სამი უწმინდური სული, ბაყაყთა მსგავსი, რომლებიც გამოდიოდნენ გველშაპის პირიდან, მხეცის პირიდან და ცრუწინასწარმეტყველის პირიდან. რადგან ისინი არიან ეშმაკთა სულები, რომელნიც ახდენენ სასწაულებს და გამოდიან დედამიწის მეფეებთან და მთელი წუთისოფლისაკენ, რათა შეკრიბონ ისინი ყოვლადმღიერი ღმერთის იმ დიდი დღის საბრძოლველად. აჰა, მოვდივარ, როგორც მპარავი. ნეტარია ის, ვინც ფხიზლობს და იცავს თავის სამოსელს, რათა შიშველი არ იაროს და არ იხილონ მისი სირცხვილი. და შეკრიბა ისინი ადგილას, რომელსაც ებრაულ ენაზე ჰქვია არმაგედონი. გამოცხადება 16:12–16.

მხეცზე გამარჯვება არის გამარჯვება იმაში, რომ სწორად იქნეს გაგებული, ვინ არის მხეცი. ახლახან მოხმობილი მონაკვეთი ნეტარებას აუწყებს მათ, ვინც ფხიზლობს და თავის სამოსელს ინახავს, თუმცა მეექვსე წყლულამდე ყველა ადამიანისთვის გამოსაცდელი ჟამი უკვე სრულიად დახურულია. როდესაც მიხაელი აღდგება, ადამიანთა გამოსაცდელი ჟამი იხურება, და შემდეგ იღვრება შვიდი უკანასკნელი წყლული. გამოსაცდელი ჟამის დახურვის შემდეგ სამოსლის გამოცვლის არავითარი გზა აღარ არსებობს, თუმცა მეექვსე წყლულთან დაკავშირებულია გაფრთხილება. ეს გაფრთხილება შეეხება იმას, რომ გამოსაცდელი ჟამის დახურვამდე მხეცის შესახებ სწორი გაგება უნდა გქონდეს, და თუ ეს გაგება არ გაქვს, გამოსაცდელი ჟამის დახურვამდე დაკარგავ ქრისტეს სიმართლის სამოსელს.

„ვინც სიტყვის გაგებაში ირევიან და ანტიქრისტეს მნიშვნელობას ვერ ხედავენ, უეჭველად ანტიქრისტეს მხარეს დადგებიან. ახლა ჩვენთვის აღარ არის დრო, რომ ქვეყნიერებას შევერწყათ. დანიელი დგას თავის წილხვედრსა და თავის ადგილზე. დანიელისა და იოანეს წინასწარმეტყველებანი უნდა იქნეს გაგებული. ისინი ურთიერთგანმარტავენ ერთმანეთს. ისინი ქვეყნიერებას აძლევენ ჭეშმარიტებებს, რომლებიც ყველამ უნდა გაიგოს. ეს წინასწარმეტყველებანი ქვეყნიერებაში უნდა იყოს მოწმობად. თავიანთი აღსრულებით ამ უკანასკნელ დღეებში, ისინი თავადვე განმარტავენ თავიანთ თავს.“ Kress Collection, 105.

თუ ადამიანს არ ესმის, რომ ანტიქრისტე პაპობაა, იგი საბოლოოდ პაპობის მხარეს აღმოჩნდება, ან, როგორც იოანე წერს, შიშველი ივლის და თავის სირცხვილს გამოაჩენს. მხეცზე გამარჯვების მოპოვება ნიშნავს იმის გაცნობიერებას, რომ მხეცი არის პაპობრივი ძალაუფლება და ყველაფერი, რაც პაპობრივი ძალაუფლების შესახებ არის

გამოცხადებული. ისინი, ვინც გამარჯვებას მოიპოვებენ და ესმით, რომ პაპობა არის ცოდვის კაცი, უნდა მიხვდნენ, რომ პაპობის ხატი წარმოადგენს ეკლესიისა და სახელმწიფოს შეერთების პრინციპს, სადაც ამ ურთიერთობაში ეკლესია ბატონობს.

დანიელის წიგნში მხეცის წყობა, რომელიც ეკლესიისა და სახელმწიფოს შეერთებას წარმოადგენს, გამოხატულია, როგორც გაპარტახების ურჯულოება. ურჯულოება ცოდვაა, და ის ცოდვა, რომელიც პაპურ მხეცს აყალიბებს, არის ის, როცა მეფეები თავიანთ ძალაუფლებას პაპის ხელისუფლებას უთმობენ. ამგვარად მოქცევით ისინი სულიერ მრუშობას სჩადიან, რაც არის დანიელის გაპარტახების ურჯულოება და იოანეს მხეცის ხატება.

პაპის ხატებაზე გამარჯვების მოპოვება ნიშნავს ღვთის სიტყვის მეშვეობით იმის გაგებას, რომ შეერთებული შტატები პირველად აყალიბებს ამ ურთიერთობას და ამტკიცებს მას მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონით, შემდეგ კი მთელ მსოფლიოს აიძულებს, მიიღოს იგივე ურთიერთობა.

ეკლესიისა და სახელმწიფოს ის ურთიერთობა, რომელსაც შეერთებული შტატები ძალით მოახვევს დედამიწას, მდგომარეობს იმაში, რომ ერთმსოფლიო მმართველობა (გაერთიანებული ერების ორგანიზაცია) შევა ალიანსში პაპობასთან, როგორც ამ მოწყობის მაკონტროლებელ ძალასთან. მხეცის ხატზე გამარჯვების მოპოვება ნიშნავს ღმერთის წინასწარმეტყველური სიტყვის მეშვეობით იმის გაგებას, რომ მხეცის ხატი სწორედ ამ საგნებს წარმოადგენს.

მხეცსა და მისი ხატისაგან გამარჯვების მოპოვება მოიცავს აგრეთვე მხეცის (პაპობის) ხელისუფლების ნიშნის შესახებ გაგების მიღწევას.

მხეცის ნიშანი არის კვირადღის იძულებითი დაცვა როგორც ღვთის შაბათისა. მის ნიშანზე გამარჯვების მოსაპოვებლად საჭიროა იმის გაგება, რომ კვირადღის თაყვანისცემა არის მზის თაყვანისცემა და რომ იგი არაფრით ნაკლები არ არის, ვიდრე წარმართული ბაალის თაყვანისცემა. ეს გამარჯვება მოიცავს იმ ჭეშმარიტებასაც, რომ არავინ იღებს მხეცის ნიშანს, ვიდრე იგი ადამიანებს იძულებით არ დაეკისრება.

„მაგრამ წარსული თაობების ქრისტიანები კვირას იცავდნენ, რადგან ეგონათ, რომ ამით ბიბლიურ შაბათს ინახავდნენ; და ახლაც ყოველ ეკლესიაში, რომის კათოლიკურ საკრებულოსაც არ გამოვრიცხავთ, არიან ჭეშმარიტი ქრისტიანები, რომელთაც გულწრფელად სჯერათ, რომ კვირა ღვთის მიერ დადგენილი შაბათია. ღმერთი იღებს მათი განზრახვის გულწრფელობას და მის წინაშე მათ უმწიკვლობას. მაგრამ როცა კვირის დაცვა კანონით სავალდებულო გახდება და ქვეყნიერება ჭეშმარიტი შაბათის ვალდებულების შესახებ განათლდება, მაშინ ყოველი, ვინც დაარღვევს ღვთის მცნებას, რათა დაემორჩილოს დადგენილებას, რომელსაც რომისაზე მაღალი ავტორიტეტი არა აქვს, ამით პაპობას ღმერთზე მაღლა დააყენებს. იგი პატივს მიაგებს რომს და იმ ძალაუფლებას, რომელიც რომის მიერ დადგენილ განწყობას აიძულებს. იგი თავყვანს სცემს მხეცს და მის ხატს. რადგან როდესაც ადამიანები უარყოფენ იმ დადგენილებას, რომელიც ღმერთმა თავისი ხელისუფლების ნიშნად გამოაცხადა, და მის ნაცვლად პატივს მიაგებენ

იმას, რაც რომმა თავისი უზენაესობის ნიშნად აირჩია, ამით ისინი რომისადმი ერთგულების ნიშანს — „მხეცის ნიშანს“ — მიიღებენ. და მხოლოდ მაშინ, როცა ეს საკითხი ასე აშკარად იქნება წარდგენილი ხალხის წინაშე და ისინი მიყვანილნი იქნებიან არჩევანის გაკეთებამდე ღვთის მცნებებსა და ადამიანთა მცნებებს შორის, ისინი, ვინც ურჩობაში განაგრძობენ ყოფნას, მიიღებენ „მხეცის ნიშანს.““ The Great Controversy, 449.

ვინც მხეცზე, მხეცის ხატსა და მხეცის ნიშანზე გამარჯვებას მოიპოვებს, მან ასევე მისი სახელის რიცხვზეც უნდა მოიპოვოს გამარჯვება. ისტორიის იმ პერიოდში, როდესაც ტვიროსის მეძავი დავიწყებული არ იყო, პროტესტანტულ სამყაროს ესმოდა, რომ პაპობა ანტიქრისტე იყო. მათ იცოდნენ, რომ პავლემ პაპობა განსაზღვრა როგორც „ურჯულო იგი“, „ცოდვის კაცი“, „ურჯულოების საიდუმლო“ და „დასაღუპავი ძე; რომელიც ეწინააღმდეგება და აღიმადლებს თავს ყოველივეზე, რაც ღმერთად იწოდება ან რისაც თაყვანისცემა ხდება; ისე, რომ იგი, ვითარცა ღმერთი, დაჯდება ღმერთის ტაძარში და თავს აჩვენებს, თითქოს ღმერთი იყოს.“ მაგრამ ახლა ტვიროსის დიდი მეძავი დავიწყებულია.

წარსულ საუკუნეებში არსებობდა იზოფსეფიის, ანუ გემატრიის, სხვადასხვა გამოყენება, რომლებიც აჩვენებდა, რომ რიცხვი „666“ სიმბოლურად წარმოადგენდა პაპობას. ამის კლასიკური მაგალითია ის, რომ პაპის მიტრაზე დაწერილია სიტყვები Vicarius Filii Dei. Vicarius Filii Dei, რაც ნიშნავს „ღვთის ძის ნაცვალმმართველს“, და, ამგვარად, ეხება მის პრეტენზიას, რომ ზის ღვთის ტაძარში და თავს ღმერთად აცხადებს. Vicarius Filii Dei-ს ლათინური ასოები შეესაბამება რიცხვს ექვსას სამოცდაექვსს.

მხეცი, რომელიც პაპის ძალაუფლებას წარმოადგენს, მისი რიცხვით არის ამოცნობილი, და მისი რიცხვია „666“, მაგრამ ცოდვის კაცმა 1798 წელს სასიკვდილო ჭრილობა მიიღო და დავიწყებას მიეცა. უკანასკნელ დღეებში ეს სასიკვდილო ჭრილობა უნდა განიკურნოს, ხოლო სასიკვდილო ჭრილობის განკურნება ამოწმებს, რომ შეერთებული შტატები პირველად თავისივე ქვეყანაში ქმნის მხეცის ხატს და შემდეგ აიძულებს მსოფლიოს, რომ იგივე გააკეთოს.

მხეცის წუთისოფლის ხატი ერთდროულად ორგვარია და სამგვარიც. წინასწარმეტყველურად იგი ორგვარია, რადგან ეკლესიისა და სახელმწიფოს შეერთებისგან არის შედგენილი; მაგრამ სამგვარია იმით, რომ შედგება გველეშაპისგან, მხეცისგან და ცრუწინასწარმეტყველისგან. როდესაც დამყარდება იმ ძალთა სამმაგი კავშირი, რომლებიც წუთისოფელს არმაგედონისკენ წარუძღვებიან, ისინი იქნებიან ის მხეცი, რომელიც არის მერვე სამეფო და შვიდთაგან არის; და ამავე დროს იგი იქნება მეექვსე სამეფოს სამმაგი კავშირიც. მხეცის სახელის რიცხვი უკანასკნელ დღეებში კვლავ არის „666“, რადგან იგი გამოხატავს სამ სამეფოს, რომელთაგან თითოეული მეექვსე სამეფოს ნაწილია.

მხეცზე, მის ხატზე, მის ნიშანსა და მისი სახელის რიცხვზე გამარჯვების მოპოვება ნიშნავს იმ გამოცანის გაგებას, რომ „მერვე შვიდთაგანია“, რაც დანიელის მეორე თავის

საიდუმლოა, რომლის გაგებასაც დანიელი ლოცულობდა. ეს არის იესო ქრისტეს გამოცხადების ის ნაწილი, რომელსაც ბეჭედი ეხსნება მადლის დროის დახურვის წინათვე, რადგან, როგორც იოანე ამბობდა, „ჟამი მოახლოებულია.“ ამ მიზეზით, ისინი, ვინც ამ გამარჯვებას მოიპოვებენ, წარმოდგენილნი არიან იმ ანგელოზებთან ერთად, რომელნიც წყლულებს გადმოღვრიან, რადგან ისინი გამარჯვებას, ანუ აუცილებელ წინასწარმეტყველურ გაგებას, მოიპოვებენ მადლის დროის დახურვის წინათვე.

ვინც ესმით, რომ იესო ქრისტეს გამოცხადება იშლება მადლის ვადის დახურვამდე უშუალოდ წინ, და რომ რიცხვი „666“ ამ ხილვის ერთ-ერთი ელემენტია, მათ არ გამორჩებათ ის, რომ ეზეკიელის მერვე თავის ხილვა იწყება მეხუთე დღეს (რაც მეექვსე დღის წინა დღეა), მეექვსე თავის მეექვსე წელს. მერვე თავის დასასრულს ოცდახუთი კაცი მზეს თავყვანს სცემს, ხოლო მეცხრე თავი განსაზღვრავს მათ, ვინც ღვთის ბეჭედს იღებს.

ხილვის კონტექსტია მხეცის ნიშანი და ღვთის ბეჭედი, ხოლო ხილვა იხსნება სწორედ მაშინ, როცა გამოსაცდელი ვადა იწურება კვირას შესახებ კანონთან დაკავშირებით, რაც წინასწარმეტყველურად წარმოდგენილია რიცხვით „666“. მაგრამ გამოსაცდელი ვადის დახურვა, რომელიც აღნიშნულია როგორც კვირას შესახებ კანონთან დაკავშირებული მოვლენა ამერიკის შეერთებულ შტატებში, არ არის კაცობრიობის გამოსაცდელი ვადის დახურვა; იგი არის გამოსაცდელი ვადის დახურვა მხოლოდ მეშვიდე დღის ადვენტისტებისთვის.

ხილვა წარმოჩენილია, როგორც იერუსალიმის შიგნით მიმდინარე, რაც მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესიის სიმბოლოა. შეერთებულ შტატებში კვირადღის კანონის დროს, მეშვიდე დღის ადვენტისტები არიან ერთადერთი ჯგუფი, რომელიც სწორედ იქ და მაშინ პასუხს აგებს შაბათის ნათლის წინაშე.

„თუ ჭეშმარიტების ნათელი წარმოგედგინათ თქვენ, გაგიცხადათ მეოთხე მცნების შაბათი და გაჩვენათ, რომ ღვთის სიტყვაში არავითარი საფუძველი არ არსებობს კვირა დღის დაცვისათვის, და მაინც კვლავაც ეკვრით ცრუ შაბათს, უარს ამბობთ წმიდად დაიცვათ შაბათი, რომელსაც ღმერთი „ჩემს წმიდა დღეს“ უწოდებს, მაშინ იღებთ მხეცის ნიშანს. როდის ხდება ეს? — როდესაც ემორჩილებით დადგენილებას, რომელიც გიბრძანებთ შეწყვიტოთ შრომა კვირა დღეს და სცეთ თავყვანი ღმერთს, მაშინ როცა იცით, რომ ბიბლიაში არც ერთი სიტყვა არ მოიპოვება, რომელიც აჩვენებდეს, რომ კვირა დღე სხვა რამ არის, თუ არა ჩვეულებრივი სამუშაო დღე; თქვენ თანხმდებით მიიღოთ მხეცის ნიშანი და უარყოფთ ღვთის ბეჭედს. თუ ამ ნიშანს მივიღებთ ჩვენს შუბლზე ან ჩვენს ხელზე, ურჩთა წინააღმდეგ გამოცხადებული სამსჯავროები აუცილებლად დაგვატყდება თავს. ხოლო ცოცხალი ღვთის ბეჭედი დაედება მათ, ვინც სინდისიერად იცავს უფლის შაბათს.“
Review and Herald, April 27, 1911.

ეზეკიელის მერვე თავიდან მეთერთმეტე თავამდე ხილვა წარმოაჩენს იმ ისტორიას, რომელსაც მივყავართ იერუსალიმისთვის მადლის ჟამის დახურვამდე. იგი აღწერილია, როგორც მიმდინარე ზუსტად ერთი დღით ადრე, ვიდრე რიცხვი „666“ მოვიდოდეს, ხოლო მერვე თავი მიუთითებს იერუსალიმის შიგნით მზარდ ურჩებაზე,

რომელიც კულმინაციას აღწევს იმით, რომ წარჩინებული კაცები მზეს ეთაყვანებიან და ამგვარად იღებენ მხეცის ნიშანს.

თავი მეცხრე წარმოგვიდგენს ანგელოზს, რომელიც იერუსალიმში გადის (ამით მიუთითებს წინსვლაობაზე) და ბეჭედს ადებს ერთ ჯგუფს დამლუპველ ანგელოზებზე უწინარეს, რომელნიც შემდგომ ხოცავენ ყველას, ვისაც ეს ბეჭედი არა აქვს. ორივე თავი ასახავს პროგრესულ ისტორიას, რომელსაც კვირა დღის კანონისკენ მივყავართ, სადაც ერთი ჯგუფი მზეს სცემს თაყვანს, ხოლო მეორე ღვთის ბეჭედს იღებს. ამის შემდეგ ბოროტნი იერუსალიმიდან იშორებიან, რადგან კვირა დღის კანონი ერთმანეთისგან განაცალკევებს ბოროტთა და ბრძენთა.

ეზეკიელის მეცხრე თავში წარმოდგენილი დაბეჭდვა იგივე დაბეჭდვაა, რომელიც გამოცხადების მეშვიდე თავშია წარმოდგენილი.

„თუ ასეთი სცენები უნდა დადგეს, ასეთი შემადრწუნებელი სამსჯავროები — დამნაშავე სამყაროზე, სად იქნება თავშესაფარი ღვთის ხალხისთვის? როგორ იქნებიან ისინი დაცულნი, ვიდრე რისხვა გადაივლის? იოანე ხედავს ბუნების ელემენტებს — მიწისძვრას, ქარიშხალსა და პოლიტიკურ შფოთს — წარმოდგენილს, როგორც ოთხი ანგელოზის მიერ შეჩერებულს. ეს ქარები კონტროლის ქვეშ არიან, ვიდრე ღმერთი არ გასცემს სიტყვას, რომ გაუშვან ისინი. ამაშია ღვთის ეკლესიის უსაფრთხოება. ღვთის ანგელოზები ასრულებენ მის ნებას, აკავებენ დედამიწის ქარებს, რათა ქარები არ ქროდნენ არც დედამიწაზე, არც ზღვაზე და არც ერთ ხეზე, ვიდრე ღვთის მსახურნი თავიანთ შუბლებზე არ დაიბეჭდებოდნენ. ჩანს ძლევამოსილი ანგელოზი, აღმოსავლეთიდან (ან მზის აღმოსავლიდან) ამომავალი. ამ უძლიერეს ანგელოზს ხელში აქვს ცოცხალი ღვთის ბეჭედი, ანუ მისი, ვისაც ერთადერთს ძალუმს სიცოცხლის მიცემა, ვისაც შეუძლია შუბლებზე აღბეჭდოს ნიშანი ან წარწერა მათთვის, ვისაც მიენიჭება უკვდავება, საუკუნო სიცოცხლე. სწორედ ამ უმაღლესი ანგელოზის ხმა ფლობდა უფლებამოსილებას, ებრძანებინა ოთხი ანგელოზისთვის, შეეკავებინათ ოთხი ქარი, ვიდრე ეს საქმე აღსრულდებოდა და ვიდრე თავად გასცემდა ბრძანებას, რომ გაეშვათ ისინი.“

„ისინი, რომელნიც ამარცხებენ ქვეყანას, ხორცს და ეშმაკს, იქნებიან რჩეულნი, რომელნიც მიიღებენ ცოცხალი ღმერთის ბეჭედს. ისინი, რომელთა ხელები წმინდა არ არის და რომელთა გულები წმინდა არ არის, ვერ ექნებათ ცოცხალი ღმერთის ბეჭედი. ისინი, ვინც ცოდვას განიზრახავენ და აღასრულებენ მას, გვერდს აუვლიან. მხოლოდ ისინი, რომელნიც ღმერთის წინაშე თავიანთი განწყობით იკავებენ იმათ მდგომარეობას, ვინც დიდი ანტიტიპური გამოსყიდვის დღის დროს ინანიებს და აღიარებს თავის ცოდვებს, იქნებიან ცნობილნი და აღნიშნულნი, როგორც ღმერთის მფარველობის ღირსნი. მათი სახელები, რომლებიც მტკიცედ იყურებიან, ელიან და ფხიზლად დარაჯობენ თავიანთი მხსნელის გამოცხადებას — უფრო გულმოდგინედ და სანატრელად, ვიდრე ისინი, ვინც დილას ელიან — ჩაითვლება იმათ შორის, ვინც დაბეჭდილნი არიან. ისინი, რომელთაც, მაშინ როცა ჭეშმარიტების მთელი ნათელი ელვარებს მათ სულებზე, უნდა ჰქონდეთ თავიანთი აღიარებული რწმენის შესაბამისი საქმეები, მაგრამ ცოდვა იზიდავთ, თავიანთ

გულებში კერპებს აღმართავენ, ღმერთის წინაშე თავიანთ სულებს ხრწნიან და მათთან ერთად ცოდვაში შეერთებულთ ბილწავენ, მათი სახელები სიცოცხლის წიგნიდან ამოიშლება და დარჩებიან შუალამის წყვდიადში, თავიანთ ლამპრებთან ერთად ჭურჭლებში ზეთის გარეშე. 'ხოლო თქვენთვის, რომელნიც ჩემს სახელს შიშით ეპყრობით, ამოვა სიმართლის მზე კურნებით მის ფრთებში.'“

„ღვთის მსახურთა ეს დაბეჭდვა იგივეა, რაც ეზეკიელს ხილვაში ერვენა. იოანეც ამ უაღრესად შემადრწუნებელი გამოცხადების მოწმე იყო. მან იხილა ზღვა და მღელვარე ტალღები, და ადამიანები, რომელთაც გული შიშისაგან უღონდებოდათ. მან იხილა შეძრული დედამიწა და ზღვის შუაგულში გადატანილი მთები (რაც სიტყვასიტყვით ხდება), მისი წყლები მღელვარებდნენ და ბოზობრობდნენ, და მთები ირყეოდნენ მისი აღელვებისაგან. მას ერვენა ჭირები, სნეულებანი, შიმშილი და სიკვდილი, რომლებიც თავიანთ საშინელ მისიას ადასრულებდნენ.“ Testimonies to Ministers, 445.

ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა გამოცხადების მეშვიდე თავში ასევე წარმოდგენილია ეზეკიელის მეცხრე თავში, ხოლო დამბეჭდავი ანგელოზი არის უძლიერესი ანგელოზი, რომელიც აღმოსავლეთიდან ადის. ისინი, ვინც დაილუპებიან, ვისი სახელებიც სიცოცხლის წიგნიდან ამოიშლება, წარმოდგენილნი არიან, როგორც მათ, ვისაც „ზეთი არა აქვთ თავიანთ ჭურჭლებში თავიანთ ლამპებთან ერთად.“ ეზეკიელის მერვედან მეთერთმეტე თავებამდე ხილვაში ნაჩვენები ორი ჯგუფი არიან მათეს ოცდამეხუთე თავის ბრძენი და უგუნური ქალწულები, და ამიტომ ისინი ადვენტიტები არიან.

„მათეს 25-ე თავის ათი ქალწულის იგავიც ასევე ასახავს ადვენტიტის ხალხის გამოცდილებას.“ დიადი ბრძოლა, 393.

ღის უაიტი გარკვევით ასახელებს ეზეკიელის ხილვის იერუსალიმს ადვენტიზმად:

ღვთის ჭეშმარიტი ხალხი, რომელთაც გულში უდევთ უფლის საქმის სული და სულთა ხსნა, ცოდვას ყოველთვის მის ნამდვილ, ცოდვილ ხასიათში შეხედავენ. ისინი მუდამ იქნებიან ღვთის ხალხს იოლად შემომხვევი ცოდვების მიმართ ერთგული და პირდაპირი მხილების მხარეს. განსაკუთრებით ეკლესიისათვის განკუთვნილ დასკვნით საქმეში, იმ ბეჭდვის ჟამს იმ ას ორმოცდაოთხი ათასისა, რომელნიც ღვთის ტახტის წინაშე უმწიკვლოდ უნდა იდგნენ, ისინი უღრმესად შეიგრძნობენ ღვთის აღმსარებელი ხალხის უკეთურებებს. ეს მკაფიოდ არის წარმოჩენილი წინასწარმეტყველის მიერ უკანასკნელი საქმის ილუსტრაციაში, კაცთა სახით, რომელთაგან თითოეულს ხელში სასაკლაო იარაღი ეჭირა. მათ შორის ერთი სელით იყო შემოსილი, და მის გვერდით მწერლის სამელნე ეკიდა. „და უთხრა მას უფალმა: გაიარე ქალაქის შუაგულში, იერუსალიმის შუაგულში, და დაადე ნიშანი იმ კაცთა შუბლზე, რომელნიც კვნესიან და ღაღადებენ ყოველივე იმ სისაძაგლეთათვის, რაც მის შუაგულში ხდება.“ მოწმობანი, ტომი 3, 266.

ეზეკიელის მერვედან მეთერთმეტე თავების ხილვა უშუალოდ ეხება ადვენტიზმის ისტორიას, საკვირაო კანონის მოახლოებამდე და მის დროს. იგი გამოარჩევს თაყვანისმცემელთა ორ ჯგუფს, რომლებიც იერუსალიმის (ადვენტიზმის) შიგნით

არიან, და წინასწარმეტყველურად არის დაკავშირებული იესო ქრისტეს გამოცხადებასთან, რომელიც გამოიხსნება გამოცდის ვადის დახურვამდე ცოტა ხნით ადრე, რადგან მისი პირველი მითითებები წინასწარმეტყველურ სიმბოლიზმში აყენებს რიცხვს „666“. ამით იგი განსაზღვრავს იმ ოთხთაგან ერთს, რომლებზეც ბრძენებმა უკანასკნელ დღეებში გამარჯვება უნდა მოიპოვონ, და ეს ოთხი საგანი მერვის „შვიდთაგან“ ყოფნის ნათლის ნაწილია. გამოცხადების მეთხუთმეტე თავი ასევე მიუთითებს, რომ ისინი, ვინც პაპობის ოთხ სიმბოლურ ასპექტზე გამარჯვებას მოიპოვებენ, მღერთან მოსესა და კრავის გალობას.

იმ დღეს ესაია, ოცდამეშვიდე თავში, ამბობს, რომ უკანასკნელი დღეების მართალნი იგალობებენ ვენახის საგალობელს, რომელიც არის ის საგალობელი, რომელიც კრავმა იგალობა, როცა ადამიანთა შორის დადიოდა, და რომელიც გამოარჩევს რჩეულ ერს, რომელსაც გვერდს უვლიან, მაშინ როცა ახალი რჩეული ერი ირჩევა. ამ საგალობელს უკანასკნელი დღეების „ბრძენნი“ გალობენ ეზეკიელის მეცხრე თავისა და გამოცხადების მეშვიდე თავის დაბეჭდვის დროს. ეზეკიელის ხილვა მერვედან მეთერთმეტე თავების ჩათვლით სწორედ ამავე საგალობლის ნაწილია.

ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„ღვთის ჭეშმარიტი ერი, რომელსაც გულით ატარებს უფლის საქმისა და სულთა ხსნის სული, მუდამ დაინახავს ცოდვას მის ნამდვილ, ცოდვილ ბუნებაში. ისინი ყოველთვის იქნებიან ერთგული და პირდაპირი დამოკიდებულების მხარეს იმ ცოდვებთან მიმართებით, რომლებიც ადვილად ეუფლება ღვთის ხალხს. განსაკუთრებით ეკლესიისათვის დასკვნით საქმეში, ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამს, რომელნიც ღვთის ტახტის წინაშე უმწიკვლოდ უნდა იდგნენ, ისინი ყველაზე ღრმად შეიგრძნობენ იმ უსამართლობებს, რომლებიც ღვთის აღმსარებელ ხალხშია. ეს ძლიერად არის წარმოდგენილი წინასწარმეტყველის მიერ უკანასკნელი საქმის ილუსტრაციაში, სახედ იმ კაცებისა, რომელთაც თითოეულს ხელში საკლავი იარაღი ეჭირა. ერთ მათგანს სელი ემოსა და მწერლის სამეღნე ჰქონდა წელთან. „და უთხრა მას უფალმა: გაიარე ქალაქის შუაგულში, იერუსალიმის შუაგულში, და დაადე ნიშანი იმ კაცთა შუბლზე, რომელნიც კვნესიან და ღალატებენ ყველა იმ სიბილწის გამო, რაც მის შუაგულში ხდება.“

„ვინნი დგანან ამ ჟამს ღვთის სათათბიროში? ნუთუ ისინი, ვინც ფაქტობრივად ამართლებენ უკეთურებებს ღვთის სახელის მზიდველ ხალხში და გულში, თუ აშკარად არა, დრტვინავენ მათ წინააღმდეგ, ვინც ცოდვას ამხილებდა? ნუთუ ისინი, ვინც მათ წინააღმდეგ იკავებენ მხარეს და თანაუგრძნობენ უკეთურების მოქმედთ? არა, ჭეშმარიტად! თუ არ მოინანიებენ და არ მიატოვებენ სატანის საქმეს — იმათ ჩაგვრას, რომელთაც საქმის ტვირთი აწევთ, და სიონში ცოდვილთა ხელის გამაგრებას — ისინი ვერასოდეს მიიღებენ ღვთის ბეჭდით დამტკიცების ნიშანს. ისინი დაეცემიან ბოროტთა საერთო განადგურებაში, რომელიც წარმოდგენილია სასაკლაო იარაღის მატარებელი ხუთი კაცის საქმით. ყურადღებით აღნიშნეთ ეს საკითხი: ისინი, ვინც იღებენ ჭეშმარიტების წმინდა ნიშანს, მათში სულიწმიდის ძალით აღბეჭდილს, რომელიც წარმოდგენილია სელის სამოსლით შემოსილი კაცის მიერ დადებული ნიშნით, არიან ისინი, „რომელნიც ოხრავენ და ღალატებენ ყველა

სისამაგლის გამო, რაც ეკლესიაში ხდება“. მათი სიყვარული სიწმინდისა და ღვთის პატივისა და დიდებისადმი ისეთია, და მათ ისეთი მკაფიო ხედვა აქვთ ცოდვის უკიდურესი ცოდვილობისა, რომ წარმოდგენილნი არიან, როგორც ტანჯვაში მყოფნი, თვით ოხრავენ და ღალატებენ კიდეც. წაიკითხეთ ეზეკიელის მეცხრე თავი.“

„მაგრამ ყველა იმათი საყოველთაო ჟლეტა, ვინც ამგვარად ვერ ხედავს ცოდვასა და სიმართლეს შორის ფართო დაპირისპირებას და არ გრძნობს ისე, როგორც ისინი, ვინც ღვთის სათათბიროში დგანან და ნიშანს იღებენ, აღწერილია იმ ბრძანებაში, რომელიც სასაკლავო იარაღით შეიარაღებულ ხუთ კაცს მიეცა: „იარეთ მის კვალდაკვალ ქალაქში და ჰკარით: ნუ დაინდობს თქვენი თვალი და ნუ შეიბრალებთ: სრულიად დახოცეთ მოხუცი და ყრმაც, ქალწულებიც, პატარა ბავშვებიც და ქალებიც; მაგრამ არ მიუახლოვდეთ არავის, ვისზედაც ნიშანია; და დაიწყეთ ჩემი საწმიდრიდან.“ Testimonies, volume 3, 266, 267.